Meg se próbáljuk csak úgy kiröhögni!

2025 április 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem t?rjük tovább a Borgula András-féle határátlép?ket és a többieket sem.

Ugyanis, ha ezen is csak röhögünk, s ebben a pótcselekvésben próbáljuk meg feloldani elementáris dühünket, jogos felháborodásunkat és undorunkat, akkor minden marad a régiben (ebben az „újban”), és már jöv? héten át

fognak lépni egy újabb határt.

Akkor a Borgula Andrások össze fognak kenni önmagukkal mindent, összekenik mindenünket, és akkor minden fekáliás lesz.

Úgyhogy jelezzük, nagyon határozottan: nem t?rjük tovább, hogy ezek a kártékony és gátlástalan és pofátlan piaci legyek vegyék át az irányítást minden lelki-szellemi örökségünk felett, ezek keretezzék és „magyarázzák” például a kereszténységet.

És akkor lássuk, mir?l is van szó!

Err?l van szó:

„A mai m?sorhoz lenne még egy gondolatom, ami sajnos nem fért bele az adásba. Igazából nem is az én gondolatom, hanem valaki másé, de nem akarom bajba keverni így nem írom ki a nevét (hacsak nem szól, hogy megtehetem).

Szóval a pride felvonulással kapcsolatos ócska érvelésre a legjobb válasz, amit eddig hallottam, hogy egy csomó gyerek hetente találkozik egy szinte meztelenre vetk?ztetett férfival, aki ráadásul egy oszlopra szögezve félelmetes kínok közt haldoklik. (Igaz, ez általában szobor vagy festmény.) Nem évente, hanem hetente látják ezt és sokan (a többség), nagyon rendes, igaz ember lesz kés?bb. Az ? nevükben is kikérem magamnak a jogaink korlátozását. (…)”

Ugye nem kell különösebben megmagyarázni, kifejteni ennek az aljas, sunyi, penetránsan undorító szövegnek az elviselhetetlenségét? Nem kell hosszú „m?elemzésnek” alávetni, micsoda patkánylelk?, szemét ember az, aki ezt megengedi magának – nevezetesen: Jézus Krisztus és az ? kereszthalála pontosan ugyanolyan, egy kalap alá vehet? és veend? a pride-on felvonuló, vonagló, alul- vagy sehogyan sem öltözött, perverz és beteg és torz és undorító idióták vonaglásával és annak látványával.

Ezt – ismétlem – a normalitás világában nem kell magyarázni. De ett?l függetlenül talán nem haszontalan vetni egy pillantást a jelen elviselhetetlenségének tudományos igény? magyarázatára, éppen ezért forduljunk Molnár Tamáshoz, és olvassunk bele a Liberális hegemónia cím? m?vébe:

„Ha valaha bárki is megkérd?jelezné a civil társadalom hegemóniáját, a média, f?leg a televízió el fogja oszlatni a hívek aggodalmait: az új egyház másfajta vallást tanít és terjeszt, mely a hagyományos doktrínák és szertartások helyébe lép, f?ként pedig másfajta szentséget állít elénk, melynek autoritása kétségbevonhatatlan. Ezt a vallást egyébként civil vallásnak nevezik, ezzel is utalván a laicizmusra, mely már beleivódott a civil társadalom erkölcseibe. A civil vallásnak tehát sikerült a lehetetlen: kiküszöbölte a transzcendenst; mert amióta a televízió korában élünk, a világ átlátszatlanná vált, semmiféle reális nem rajzolódik ki a látvány, a kép, a pillanat, az áruvá lett tárgy mögött. Az új szentség lényege a szentség hiánya, a tiszta fenomenalitás. De ez azt jelenti, hogy a liberális civil társadalom talált elnevezést, kifejezésmódot, ekvivalenst arra, amit más hegemonikus civilizációk kultuszként és kultúraként jelöltek.

Csodálatos összhangban van a változatos kultúrpiac, melyet a liberális ideológia talált fel és élénkített meg, és a felhasznált eszközök, melyek kifogyhatatlan b?ségben ontják termékeit. Az így terjesztett metafizikus közömbösség (a közöny metafizikája?) kielégíti a részt vev? csoportokat, az újonnan alakult különféle feudális jelleg? szervezeteket. A dolgok a média körül szervez?dnek, a média fedezi fel az ‚»értékeket«, illetve választja ki közülük azokat, melyek a leginkább alkalmasak a liberális ideológia megszilárdítására. A kör bezárult: a média és az üzenetek egybeesnek – az örök séma alapján: a sínai-hegyi üzenetet a zsidók számára elhozó Mózes mintája szerint. A televízió és pótlékai ugyanezt a célt szolgálják, mert feler?sítik és dramatikus formában bemutatják az eszméket, melyek a liberalizmus alapját képezik.

Nem kell visszamennünk Mózesig és a tízparancsolatot tartalmazó k?táblákig: 250 évvel ezel?tt is volt egy hasonló jelenség a korabeli »televízió«, az Enciklopédia körül. Az üzenet lényege a tudomány volt, és eredményeinek gyakorlati alkalmazásai, melyek f?ként azt biztosították, hogy a felvilágosodás úttör?inek leghatásosabb ideológiai fegyverei, a filozófiai és társadalmi teóriák bejussanak a szellemi központokba és az uralkodó politikai eszmeáramlatokba. Az üzenet egyszer? volt: ha a tudomány igaz, és hogy is lehetne nem az, akkor Voltaire, Holbach, Helvetius és Diderot ideáinak is ugyanúgy érvényeseknek kell lenniük. A közvetítés sikerült; az üzenet minden nehézség nélkül továbbjutott.

Két és fél évszázaddal kés?bb az üzenetek monopóliuma a tömegkommunikációs eszközöké, és nem kérdés többé ezek egyetértése, minthogy a civil társadalom ideológiáját általában elfogadták az emberek. Szembeötl? a hasonlóság az er?s egyház korának vallásával. A közvélemény azzal dicsekedhet, hogy meghatározásánál fogva az egyedüli érvényes és elfogadható megnyilatkozás, mivel minden, ami mást fejez ki, ‚»egyéni ítélet«, vagyis el?ítélet, és nem lép be a konszenzus mágikus körébe, mely annál is inkább kizárólagos, mert nem létezik rajta kívül semmilyen más vonatkoztatási rendszer. Az ideológiát már csak szórványosan és bátortalanul vitatják, és csak a civil társadalom peremén él?k. A helyzete még azokban az esetekben is tökéletesen monopolisztikus, ahol csak egyetlen csoport tömjénezi – ahogy a választások is »demokratikusak« maradnak attól, hogy csak a népesség 15-20%-a vesz részt a szavazáson.

Ez azért van így, mert a média konszenzusának technikai szervezettsége mögött a liberális ideológia diktálja a törvényt: azok képviselik az igazságot, azoké – akárcsak a régi gnosztikusok és egyéb illuminátusok esetében – az isteni, de laicizált szikra, akik a liberális ideológia követ?i, még ha kevesen vannak is. A többiek, akik esetlegesen a többséget alkotják, úgy vannak elkönyvelve, mint akiknek nincs szava, akik a választási urnáknál megbuktak. ?k a társadalom útveszt?iben bújnak meg. Még akkor is diszkvalifikálják magukat, ha amit mondanak, az felt?n?en értelmes és artikulált, mert nem a divatos zsargonban fejezik ki magukat. Jelenlétük igazolja a konszenzus tulajdonosainak szakadatlan harcra való mozgósítását.

Mert mit mondanak a civil társadalom kritizálói? Általában a civil társadalom jelenlegi formáit támadják: a fogyasztói társadalmat, az alacsonyrend? és vulgáris kultúrát, a romboló hatású és közszemlére tett hedonizmust, a média túlkapásait. Nem is magát a civil társadalmat kifogásolják, hanem az ellenhatalmak hiányát, ami túl sok szabadságot enged az érdekcsoportoknak, és abszolutizálja azokat. Csak rövid ideje tudjuk, hogy a civil társadalom nem más, mint anarchiára hajlamos hatalmi akaratok halmaza, s azon túl az én határtalan kultusza és vágyak tömkelege. A civil társadalom ezért is utasítja el a korlátozás fogalmát; a korlát neve mindig is állam és egyház volt. Az emberek ezzel nem voltak tisztában, mivel a jelenlegi helyzet mer?ben új, régebben a civil társadalom beilleszkedett a társadalmi keretekbe, és nem rendelkezett sem saját ideológiával, sem a mai technikai arzenáljával, a nyomásgyakorlás és a zsarolás eszközeivel.

Csak ismételni tudjuk, hogy ez a (liberális) ideológia és a rendelkezésére álló eszközök hasonlóak ahhoz, ami a vallást jellemezte az újkor el?tti civilizációkban: magával ragadó intellektuális és érzelmi univerzum, mely megsemmisítette a hit és a megértés többi bölcs?jét. Úgy látszik azonban, hogy a liberalizmusban az összes vallás összeolvadt és véget ért, mivel eljött az értelem és a jólét tudatosan megtervezett uralma. Aki az er?s állam és a szellemi vezet?ként m?köd? egyház visszatérését szorgalmazza, arra ma ugyanúgy az eretnekség vádját sütik, ahogy hajdan az egyház és az állam tette ellenfeleivel.

Mindebb?l már jól látszik, hogy a nagy intézmények mai felállása csak egy fejezet a történelmi kontinuitásban. A történelem során ezen intézmények természete nem változik; aspirációik, az igények, melyeket vagy kielégítenek, vagy nem, mind ugyanazok maradnak, mint voltak. Amikor viszont az egyikük hegemonikus pozícióba kerül – idáig ez hol az állam, hol az egyház volt, sosem a civil társadalom –, mindjárt az »örökkévalóságra« rendezkedik be, saját koncepciói szerint alakítja át a világot, ezeket a koncepciókat pedig saját alapfilozófiája szerint dolgozza ki. Abban a helyzetben vagyunk, hogy lehet?ségünk van nyomon követni az egyik ilyen konceptuális univerzum történelmi fejl?dését a kezdetekt?l (ez kb. a XIV. századra esik) a kiteljesedéséig (mely az Egyesült Államok a XX. század végén); azaz egészen addig a pillanatig, amikor a civil társadalom eszmerendszere már mindenhol megjelenik: a másodlagos jelent?ség?vé vált intézményekben, a csoportokban és a mentalitásban, a hivatalos megnyilatkozásokban, a politikai-társadalmi állapotokban, és ami a legfontosabb, a szavak értelmének alakulásában is.

Korábban már jeleztük, mik alkotják a liberális rendszer sarkköveit: a nominalista ismeretelmélet, a piac modellje, a deszakralizáció; másként szólva: a rendszer teljes egészet alkot, mely magában foglalja a filozófiát, a politikai gazdaságtant, a vallást (bizonyos értelemben, mert a tagadás, a deszakralizáció helyett immanentizációt kellene mondani, ez a vallás nem hivatkozik semmiféle transzcendenciára). Mindez azt jelenti, hogy a liberális ideológia minden ízében átjárja a civil társadalmat, ahogy már ez az állami szintre emelt ideológiákkal lenni szokott.

Hogyan lehetséges, hogy az állam és az egyház ezt szó nélkül hagyja? Természetesen ezek képvisel?it is ugyanezek a hatások érik, sokan közülük nem is állnak ellen, és gyakran engednek a befolyásnak. A nagy társadalomalapító intézményeknek azonban az a sajátosságuk, hogy tagjaik nem képviselik ?ket teljes mértékben, és az is, hogy erkölcsi erejük, jelképarzenáljuk segítségével felülkerekednek a pillanaton és az el?re nem látható fordulatokon. Így annak ellenére, hogy nagy általánosságban az állam és az egyház alulreprezentált a liberális

rezsimben, továbbra is él mindkett?ben a vágy, hogy funkcióját hiánytalanul betölthesse. Képvisel?ik pillanatnyi irányultsága nem dönt? tényez?, maguk az intézmények olyan társadalmi valóságnak felelnek meg, melyet minden korszakban szükségesnek és törvényesnek ismer el a közösségi struktúra.

Ez azt jelenti, hogy a konfliktus nem sz?nt meg létezni, és bármelyik pillanatban kirobbanhat. Ami az államot illeti, nem egyszer?en egy ?si intézmény, melyet még ma is misztérium övez az emberekre gyakorolt mágikus varázsa folytán, hanem a nemzet ideájának újkori letéteményese is egyben, a nemzet érdekeit védi a liberalizmus bomlasztó centrifugális er?ivel szemben.”

Ebben minden benne van. Érti, aki érti, s ezen a ponton azt is érdemes leszögezni, nem elegend?, ha a normalitás képvisel?i pusztán dünnyögnek maguk elé, miképpen azzal a gyakorlattal is fel kell hagyni, miszerint a normalitás képvisel?i ugyanolyan lusták és felel?tlenek és nemtör?dömök, mint azok ott a túloldalon. Tessék olvasni, m?vel?dni, vitázni, tiltakozni, felháborodni, szót emelni, ellenállni – tessék harcolni. Mert azok ott már itt tartanak: legyenek szivárványszín?ek a templomok, a Szent Jobb-körmenet ugyanolyan, mint a pride, valamint Jézus kereszthalála ugyanolyan, mint a meztelen hátsóval az utcán smároló melegek menete.

Hát nem. Nem ugyanolyan, nem ugyanaz!

Elég volt abból egyszer s mindenkorra, hogy „azok képviselik az igazságot, azoké – akárcsak a régi gnosztikusok és egyéb illuminátusok esetében – az isteni, de laicizált szikra, akik a liberális ideológia követ?i, még ha kevesen vannak is”.

Nem ?k képviselik az igazságot és nem az övék. Abból is elég volt, hogy „aki az er?s állam és a szellemi vezet?ként m?köd? egyház visszatérését szorgalmazza, arra ma ugyanúgy az eretnekség vádját sütik, ahogy hajdan az egyház és az állam tette ellenfeleivel”. Elég volt – ráadásul ma senki sem követeli az egyház szellemi vezet?ként való visszatérését, csupán a normalitás minimumát.

„Csak” azt követeljük – de azt követeljük. Harcoljatok!

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló